

KIFUTÓ MODELL

JUNO DAWSON

MÓRA

LOL

Juno Dawson

**KIFUTÓ
MODELL**

MÓRA KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe:
Meat Market
© Juno Dawson, 2020

Az Álomcsapatnak: Sallyanne-nek,
Ivannak, Marcnak, Samarnak és Maxnak.
Köszönöm, hogy nem olyanok voltatok,
mint az ügynökök ebben a könyvben.

Fordította: NAGY M. BOLDIZSÁR

Sorozatterv: LONOVICS ZOLTÁN

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánosságához közvetítését – szigorúan tilos!

A kiadó könyveit kedvezményel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

Hungarian translation © Nagy M. Boldizsár, 2021
Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2021

„Jó esetben a divat egy mentsvár,
nem pedig börtön.”

ALEXANDER MCQUEEN

- Oké, felvétel indul!
- És mit mondjak?
- Hát, mondjuk, azt, miért akartad elkészíteni ezt a filmet.
- Azt hiszem azért, mert itt az ideje.
- Miért most?
- Nem t'om. Egy csomó embernek megvan a véleménye rólam. Azt hiszik, tudják, ki vagyok. Meg hogy mi történt. Ideje, hogy elmondjam a sztorit az én szemszögemből.
- Klassz.
- Úristen! Hol kezdjem?
- Szerintem az elején.
- Ööö...
- Csak nyugi. Nem kell rohanni.
- „Hol volt, hol nem volt, született egy...”
- Oké, talán ne a legelején.
- Olyan hülyének érzem magam.
- Jól csinálod. Tényleg. Na, hajrá...
- Azt hiszem... azt hiszem, aznap kezdődött, abban a vídámparkban.
- Akkor kezd ott!

A SCOUTER*

Miért ilyen nyomik a pasik?

Biztos vagyok benne, hogy követ egy fickó. Ismét visszapillantok a vállam fölött, és igen, jól mondom, még mindig ott van. A perverz állat. Akkor szúrtam ki először, mikor kijöttünk a klotyóról, ő meg a nyomunkba eredt, és egészen a Stealth hullámvasútig követett. Annyira beteg! Nem látja, hogy osztálykiránduláson vagyunk? Teljesen kettyós? Rohadt nagy kreatén lehet, az biztos.

A telefon rezeg a hátsó zsebemben. Ferd az. Ők a Swarm hullámvasúthoz mentek, nem a Stealthhez.

– Beálltak a sorba a Swarmhoz – közlöm Laurellel. Míg mi a klotyón voltunk, a többiek jól itt hagytak bennünket. Esküszöm, Laurel húgyhólyagja akkora, mint egy borsó.

Laurel bólint.

– Hát jó...

A vízi csúszdánál lefordulunk – jó messze a pályától, mert semmi kedvünk ronggyá ázni –, Laurelnak pedig közben be nem áll a szája. Úgy teszek, mintha a hajammal játszanék, de közben hátrakukkantok megint.

Ez most komoly, basszus? A fickó is befordult utánunk.

Na, jó. Kezdek beparázni.

– ...mármint – közben próbálok odafigyelni arra, amit Laurel mond – miért kell ennyire nyilvánvalóan csinálnia? Oké, vágom, most Harrisonnal jár, de az, ahogy beletúr a ha-

* Az angol 'scout' (cserkész, járőr, felderítő) szóból. Ők azok, akik felfedezik és szervezik a modelleket a divatügynökségek számára. Bárhol leszólíthatnak: plázákban, utcán, szórakozóhelyeken, strandon.

jába, meg ahogy dörgölőzik hozzá... tisztára, mint egy tüzelő szuka. Semmi büszkeség nincs benne?

Megint hátralesek. A pasas ott van, és követ. A francba! Harminc körülnek néz ki. Annyira nem idős, hogy az apám lehetne, de majdnem. Lefordulunk arra, ahol a hullámvasúthoz állnak sorba. A hely olyan, mintha megszállták volna a földönkívüliek: itt hever egy kigyulladt mentőautó, vannak szirénázó rendőrök meg egy szénné égett telefonfülke is. Nagyon menő, de...

– Jana, figyelsz rám egyál...?

– Na, jó – szólok közbe, és szorosan melléhúzódok. – Ne nézz hátra, de azt hiszem, valaki követ.

– Mi van? – Laurel persze kapásból hátrafordul.

– Laurel!

Visszafordul.

– Melyik az? A hipszter csávó?

– Igen – suttogom. – Esküszöm, azóta a nyomunkban van, hogy kijöttünk a klotyóról.

– Komolyan? Pfuj! Pervi. – Ezúttal Laurel tesz úgy, mintha hátrasimítaná az arcából a derékig érő haját, és ismét hátrapillant. – Úristen, Jana, ez idejön hozzánk.

– Mi van?!

– Szia! Elnézést! – kiáltja a főszer.

Mi a túró?

– Menjünk tovább! – mondom Laurelnak. Volt már, hogy munkások vagy mit tudom én, kik, akik az állványokon dolgoznak az utcán, utánunk kiabáltak, meg minden, de még soha senki nem követett. Ez ijesztő. Pedig az ember azt hihetné, hogy a kicseszett Thorpe Parkban* biztonságban van, nem?

* Vidámpark, Anglia egyik legnagyobb szórakoztató parkja.

– Bocsánat, hogy zavarlak, csak egy perc!
– Várj, hallgassuk meg, mit akar! Lehet, hogy csak elejtettél valamit.

– Laurel, ne...

Túl késő. A fickó ott állt egyenesen előttünk.

– A mindenit, te aztán gyorsan tudsz gyalogolni... Próbáltalak beérni. – Egyenesen hozzám beszél. – A nevem Tom Carney, és...

A hullámvasút a magasba suhan, és a rajta ülő emberek sikoltozásától nem hallom, mit mond a csávó. A szél az arcomba fújja a hajam.

– Tessék? – kiáltom.

– Azt kérdeztem, hány éves vagy.

Laurel pofát vág.

– Túl fiatal hozzád, te nyomi.

A férfi, Tom elmosolyodik, és a hátizsákjába nyúl. Előkap egy névjegykártyát, és a képem elé nyomja.

Prestige Modellügynökség

Tom Carney

Scouterigazgató

Pislogok. A hullámvasút ismét felfelé emelkedik, és miközben Tom szája mozog, én csak az üvöltést hallom.

– Bocsánat, nem hallottam.

– Azt kérdeztem, modellkedtél-e már korábban – emeli meg a hangját. Nem úgy fest, mint egy pedó, bár gondolom, csak a nagyon durva esetekről ordít az ilyesmi. Tom úgy néz ki, mint egy meleg hipszter Észak-London Shoreditch művésznegyedéből: kötött sapi, műanyag keretes szemüveg,

kockás ing és vörös szakáll. Biztos van egy összecukható biciklije is.

– Ez komoly? – szólal meg Laurel. – *Jana?*

Hallom, hogy milyen feldúlt a hangja, de nem tudok vele foglalkozni.

– Nem – motyogom. Utálok, hogy a hangom megváltozik, mikor ideges leszek: nagyon mély lesz. Mint valami óriásnak. Tiszta Hagrid.

– És érdeklődött már irántad bármelyik modellügynökség?

– Nem. – Férfihangom van. Most ez komoly? Egy modellügynökség? Ácsi, várjunk csak: valami pornóra akar rávenni? Mert abban full biztos vagyok, hogy senki nem akarja látni a lapos seggemet erotikus jelenetek közben.

– Nahát! Ez meglepő – feleli Tom Carney. – Mit is mondtál, hány éves vagy?

– Tizenhat – felelem. Tikkasztó, 50 faktoros naptejért kiáltó júniusi nap van. A combom nyirkosra izzadt a rövid farmernaciban, és egy Nirvana-pólót meg egy kopott Converse-t viselek, ami már nagyon rég nem fehér. Épp most végeztünk a vizsgákkal, és jutalmul a sulis elhozott bennünket a Thorpe Parkba. A levegőben fényvédő, vattacukor, hot dog, mustár meg ketchup illata úszik krémesen.

– Ne beszéljess vele! – mondja Laurel, a kezemet rángatva. – Lehet, hogy pedofil. Keressük meg az egyik tanárt!

– Megértem, hogy óvatosak vagytok, rengeteg a kamu-scout az utcákon, de esküszöm, én nem vagyok az. A Prestige London egyik legjobb modellügynöksége. Felhívhatjátok a céget, vagy felmehtek a honlapra. Hogy hívnak?

Semmit nem tudok a divatról, meg ilyenek, de a Prestige-ről én is hallottam. Ők képviselik Clara Keyst. Szeretjük Clara Keyst. Ott nőtt fel, ahol mi.

– Jana vagyok. Jana Novak.
– Cuki név. Hová valósi vagy?
– Battersea-be. – Mindig ezt kérdezik, ha meghallják a nevetem. – De a szüleim szerbek.
– Szuper. Tudod, hány centi magas vagy?
Azt tudom csak, hogy túl magas.
– Nem t’om – felelem egy vállrándítással. – Talán 180. – Legálábbis remélem. Nem szeretnék 190 lenni. A biztonság kedvéért mindig görnyedten állok.
Egy újabb üvöltés a hullámvasút felől.
– Figyelj! – mondja Tom. – Tedd el a kártyámat, a hátulján ott a számom. Nem akarom erőltetni, de ha érdekel, beszélj a szüleiddel, és összehozunk egy rendes megbeszélést az irodában, oké?
Laurel jóformán belép kettőnk közé.
– Ez most komoly, haver?
– Százszázalékosan. Ez a munkám. – Tom elmosolyodik. A fogai olyanok, mint a kis házikók a Monopoliban: túl szabályos az alakjuk ahhoz, hogy igaziak legyenek. – Értelek titeket. Járom a fesztiválokat, a vidámparkokat meg az olyan helyeket, ahol sok tinédzser fordul meg, hogy új arcokat fedezzek fel.
– Klassz meló lehet – feleli Laurel kikerekedő szemmel. – Na, és én? Szerinted én nem lehetnék modell?
Jaj, Laurel, most komolyan? Ez kínos. Tom belemegy a játékba, hátrál egy lépést, és végigméri őt. Laurel valójában sokkal csinosabb nálam. Kis, gombszerű orra van, a szája meg mindig duzzadt, amitől valamiért megőrülnek a fiúk.
– Mi a neved?
– Laurel Ross.
– Nos, Laurel Ross, csinos lány vagy, az biztos. Hány centi vagy?

– 165 – válaszolja szomorkásan. – De magas sarkúban több! Tom kedvesen mosolyog rá.
– Igazából nem szoktunk 172 centi alattiakat foglalkoztatni.
– Kate Moss 170.
Tom elmosolyodik.
– Kate Moss az Kate Moss.
– Ja. Oké.
– Jana, a te hívásodat viszont nagyon várom. Komolyan beszéllek.
Laurel arca teljesen átalakul. Tátott szájjal pötyögni kezd valamit a telefonján. Tomra nézek. Megrázom a fejem.
– Az enyémet? Ez biztos?
Vigyorog.
– Jana, komolyan nem értem, hogy lehet az, hogy eddig egy scouter sem csapott le rád. Vedd rá a szüleidet, hogy hívjanak fel engem, oké? És további szép napot. Használjatok fényvédőt!
– Elindul, és hamarosan eltűnik egy rakás spanyol turista mögött, bennem pedig az a gondolat merül fel azonnal, hogy talán az egész csak képzeltem. A vidéki levegő hatása.
– Úristen, Jana! Ez tényleg megtörtént? – Azt hiszem, ha Laurel is látta, akkor tényleg meg. Egyik lábáról ugrál a másikra, mint akinek pisilnie kell. – Siessünk! Meg kell találnunk Sabaht meg a többieket!
Megvonom a vállam. A csillogó kártyát nézem a kezemben. Végighúzom a hüvelykujjam a kidudorodó betűkön. Olyan drágának tűnik ez a darab papír: az a mázlista Charlie jut róla eszembe, meg a csokigyárba szóló aranyjegye.

A PRESTIGE

- Ez volt az. Ez volt a NAGY PILLANAT.
- Mitől volt olyan nagy?
- Mert... akkor minden megváltozott.
- És jobb lett, vagy rosszabb?

- Jana?
- Jobb. Először legalábbis.

A családban mind egész magasak vagyunk. Apa kifejezetten magas, anya magasabb az átlagnál, Milos pedig szintén magas. Én is mindig az voltam.

Emiatt folyton le kell kicsit hajolnom a tüköröm előtt, mert a hálószobám az emeleten van, ahol idióta módon ferde a mennyezet. Komolyan mondom: csak a szoba közepén tudom kihúzni magam.

Azon gondolkodom, meghülyültem-e. Nem tudom elképzelni, hogy bárki is arra vágya, hogy én reklámozzam a cuccait. Igen, piszok magas vagyok, és értem, hogy a divatmodellek hagyományosan magasak, de én úgy nézek ki, mint egy fura, hórihorgas nyomi. A suliban úgy teszek, mintha nem tudnék róla, hogy hol Óriásnak, hol Miss Hulknak vagy Madame Maxime-nak, Transzinak, Góliátnak, Lurchnak, Slendermannek (őszintén szólva, szerintem ez tök vicces), Nyakiglábnak, Olivia Oylnak és Queen Kongnak hívnak. Mindet hallottam már. És ha nem a magasságom, akkor a súlyom a téma: *Jaj, biztos anorexiás! Nézd, milyen sovány a lába! Mint két pálcika!* Ha pedig egy nagy zacskó sajtos csipsszel látnak, akkor azzal jönnek: *Akkor biztos bulimiás.*

A bikinimet viselem, ez az egy fürdőruhám van: lila, tengerkék pöttyökkel. Egyszer volt csak rajtam – két évvel korábban, Mykonoson – de túlságosan meztelennek éreztem benne magam az emberek közt, úgyhogy egész héten pólót hordtam fellette. Ugyanolyan sápadt gótként jöttem vissza, ahogy elmentem. Ma le kell majd vetköznöm egy rakás idegen előtt. Előre szóltak. Azt hiszem, érthető, hogy látni szeretnék a testem. Bár nagyon fura az alakom – nem pont egy szexi, Kardashian-

test. Nincs mellem, sem fenekem, mindenhol kiállnak a csontjaim, mintha egy két lábon járó zsák lennék, bütykökkel megpakolva. Még csak azt sem mondhatni, hogy cukorfalat pofim lenne: apa papagájorrát örököltem.

A suliban Emily Potter (D kosaras) és Tiana Blake (DD) jön be a fiúknak, de engem ez nem is érdekel, hiszen ott van nekem Ferdy, és amíg neki tetszem, leszarom az egészet.

Hah! Amúgy milyen ruhát szokás felvenni vajon, ha az ember a modellügynökséghez megy? Nincsenek szép ruháim. Mindig a „magas” részlegen kell vásárolnom, különben a ruha ujjá nagyjából a könyökömig ér csak. Egy csőfarmer és egy fekete-fehér csíkos póló mellett döntök végül, mert úgy érzem, ez kábé divatos. A kopott Converse-t húzom fel hozzá.

Lecsoszogok reggelizni, bár olyan ideges vagyok, hogy a gyomrom nagyjából mazsolaméretűre zsugorodott. A vizsgák alatt is ez volt. Hasmenés elleni tablettákkal meg sóhajtozással éltem túl.

– Nézzétek, itt a modell – szólal meg Milos. A szarkasztikus kis pöcs.

Fejbe kólintom, ahogy elmegyek mellette.

– Pofa be!

– Anya, láttad ezt? Bántott!

– Megérdemelted – jelenti ki anya, és átnyújt nekem egy zsemlét, tányéron. – Légy szíves, egyél!

– Valószínűleg károsodott az agyam, de nem fontos. – Milos beteszi a tányérját a mosogatógépbe, és elkezd készülődni a suliba. Neki még hátravan két hét a tanévből. Szívás, gyökér.

Kenek egy kis Nutellát a zsömlére, és az jut eszembe, hogy a gyomrom talán mégiscsak az éhségtől korog.

– Kérsz teát? Vagy kávét? Gyümölcslevet? – Anya sosem tud nyugodtan ülni: úgy röpdös a konyhában, mint egy drogos

molylepke. Lehet, hogy ezért vagyunk mind olyan soványak: egyikünk se tud lazítani.

– Gyümölcslevet, köszönöm. Jaj, van még almalé?

– Milos megitta. Csak narancs van.

– Anya, az almalé az enyém! Milos direkt issza meg! Pedig nem is szereti!

Anya széttárja a két karját.

– Majd később hozok.

– Apa hol van? – A konyha kertbe vezető ajtaja tárva-nyitva, szóval apa lehet, hogy odakinn reggelizik. Ez is szép napnak ígérkezik. Minden idők legforróbb júniusa, ahogy mondják.

– Már elment.

– Ó! Azt hittem, ő is velünk jön.

– Nem, ma korán kezdett. – A Bakerloo metróvonalon vezet. Kár, pedig ő is az én pártomon áll. Százszázalékosan. – Jana! Biztos, hogy ezt akarod?

Vágok egy pofát, és nagyot kortyolok a narancsléből.

– Ó, ez az, amiben gyümölcsdarabkák vannak? Olyan undi, miért veszel mindig...

– Jana Katarina! – Uhh! Az én vagyok.

Sóhajtok.

– Apa szerint jó ötlet...

– Nem az apád véleménye érdekel. Te mit gondolsz?

– Szerintem... – Gondosan megválogatom a szavaimat, mert anya soha nem felejt, és bármit mondok, azt a jövőben képes bizonyítékként felhasználni ellenem. – Szerintem érdemes elmenni, és majd meglátom, mit mondanak. Szerinted nem? – Anya úgy szorítja össze a száját, mint aki bekapott egészben egy teljes citromot. Ez a nem-boldog feje. – Anya?

– Szerintem, ha modellkedni akarsz, várnod kéne még két évet, hogy befejezd a sulit.

Nem érti. Általában nem vitatkozom, de ez a helyzet más. Nem olyan, mint mikor valami fura szeszély folytán hegedülni támadt kedvem tizenkét évesen. De értem, mire gondol. Nem erről álmodoztam gyerekként. Hanem arról, hogy légiutas-kísérő vagy dinoszaurusz legyek. Ez az egész most véletlenül hullott az ölembe, és nem is tehetek úgy, mintha nem így történt volna.

– Anya. És mi van, ha bejön? Mi van, ha ez az egy esélyem van arra, hogy ilyen szuper dolgokat csináljak, és ha most lemondok, akkor puff, ennyi volt? Mi van, ha most jött el az ideje? És nem akarnak engem két év múlva? És egy rakás „mi lett volna, ha”-lehetőség tudatában nőök fel? Nem akarok úgy meghalni, hogy lett egy baromi hosszú „mi lett volna, ha”-listám. Csak egyféleképpen tudhatom meg, mi lenne.

Anya elmosolyodik.

– Tudod, mi a te bajod? – Finoman belecsíp az arcomba. – Az, hogy túl okos vagy. – Felnevetek. Anya visszatér a mosogatógéphez. – A nagyapád is mindig ezt mondta rólam.

Olyan ritkán beszél a nagyszüleimről. Milos meg én tudjuk, hogy nem szabad a háborúról kérdezni.

A maradék fél zsemlét egyben tolom be a számba.

– Amúgy meg lehet, hogy mégsem akarnak engem – teszem hozzá. – Lehet, hogy Tom Carney-nek napszúrása volt, mikor meglátott engem. – Ja, végül is kötött sapit viselt 25 fokban.

A Clapham Junction vasútállomásról nem nehéz eljutni az Oxford Streetre. Miután megreggeliztem, fogat mostam, és idegességemben fostam egyet, anyával átvágunk a Winstanley-tornyok közt az állomás irányába. Anya azt mondja, mikor apával először jártak az Egyesült Királyságban, a környéket

veszélyesnek nyilvánította a rendőrség, mert minden hétre jutott egy késelés vagy lövöldözés. Bár a két torony bűnronda, most egész jó ez a környék, szerintem: van egy csomó zöldterület, lehet hintázni meg csúszdázni, az út mentén fák sorakoznak, a karibi kávézóból pedig sült csirke illata árad. Csodásan hangzik, nem?

Elcsípjük a Vauxhallba tartó metrót, ahol átszállunk a Victoria-járatra. Még ahhoz is ideges vagyok, hogy a telómon játsszak, úgyhogy csak bámulok kifelé az ablakon, miközben anya a *Metro* újságot olvassa. Anya nem szereti, ha egyedül jövünk be a városba (akkor sem, ha Laurellel, Sabahhal, Ferdyvel vagy Robinnal vagyok), mert aggódik a terrorizmus és a gyilkosok miatt, de én csukott szemmel is odatalálnék a kedvenc Topshop üzletembe. Anya még ennyi év elteltével sem bízik Londonban. Azt mondja, kikészíti. Gyakran úgy beszél Szerbiáról, hogy „mikor otthon voltunk”. Nekem nincs összehasonlítási alapom.

Anya már egy *csomószor* beszélt Tommal telefonon, aki alapos, ha-hülye-vagy-akkor-is-felfogod útmutatót adott neki ahhoz, hogyan talál oda az ügynökséghez, mintha nem tudnánk kezelni a Google Térképet. Hosszasan győzködté is anyát, mintha legalábbis szexrabszolgának adnának el, vagy nem tudom. Végül azzal a mondattal győzte meg, hogy „Mrs. Novak, mi képviseljük Clara Keyst”. Még anyám is hallott Clara Keysről. Persze hogy hallott: ott lakott a Winstanley környékén. Pár évszázaddal ezelőtt.

Leszállunk az Oxford Circus megállóban, elhaladunk egy fogatlan fickó mellett, aki azt mondja nekem a metrón, hogy „csoda szép” vagyok. Na, tessék, London. Sosem uncsi. A Prestige irodája egy rövid sétára van a metrómegállótól

a Marshall Streeten, amit könnyen meg is találunk. Nincs csúcsidő, de a járda tele van emberekkel, és szinte mindenki a telefonját bámulja.

Látom, hogy anya is ideges. Úgy néz ki, mint aki esküvőre készül, vagy ilyesmi: egy virágos nyári ruhát vett fel, amit még a huszadik házassági évfordulójuk alkalmából szerzett be két évvel ezelőtt. És még ki is sminkelte magát. Pedig *sosem* szokta. Azt hiszem, a Szerbiából származó menekültgondozók nem gyakran lógnak együtt a divatvilág szereplőivel. Szerintem *én* sem fogok. Remélem, nem lesz semmi teszt, ami ruhákkal, tervezőkkel meg ilyesmikkel kapcsolatos. Mert azon rohadtul nem mennék át.

– Na. Azt hiszem, ez az – jelenti ki anya a nyilvánvaló tényet. Az ajtó felett, egy irtó drága kinézetű üvegtáblán az a felirat áll, hogy PRESTIGE MODELLÜGYNÖKSÉG. Úgy fest, mint egy régi iroda. Nem is tudom, valahogy azt hittem... tökösebb lesz.

– Anya, egy kicsit hányingerem van. – Esküszöm, sosem gondoltam arra, hogy modell lehetnék. Soha. Most mégis úgy érzem, hogy annak kéne lennem. Mármint, ugyan ki ne akar-na modell lenni? Talán a név miatt van: *emberi modell*; azaz olyan, ahogy az embereknek ki kellene néznie.

– Semmi baj nem lesz. Ők hívtak téged, emlékszel? Ők akarnak téged.

Igaza van. Na, vágjunk bele! Mi a fenéért vagyok ennyire ideges? Remélem, nincsenek izzadságfoltok a hónom alatt. Az ciki lenne. Full zavarban vagyok, mintha én tolakodnék ide az-zal, hogy „helló, Jana vagyok, és szerintem olyan iszonyat jól nézek ki, hogy modellikednem kéne”, miközben holtbiztos vagyok benne, hogy jobban hasonlítok jávorszarvasra, mint nőre.

Ferdy volt az, aki bátorságot öntött belém, mikor a Thorpe Parkból jöttünk hazafelé a busszal, és elmeséltem neki, mi tör-

tént. Úgy adtam elő, mintha valami teljesen röhejes dolog lett volna, de ő azt felelte:

– A modelleknek nem csinosnak kell lennie, hanem megnyerőnek. És te az vagy.

Imádom a srácot, említettem már?

De azért elgondolkodtam azon, amit mondott. Ferdyék toronyházának tetejéről látni lehet a Temzét és a folyón túli menő negyedeket: Fulhamet, Chelsea-t meg a puccos, üvegtáblás lakásokat a nagy teraszaikkal és tetőkertjeikkel. Eláruljam, kik laknak ott, nagy valószínűséggel? A kibaszott modellek, nem mások!

Gazdagok és híresek. Mindenki gazdag és híres akar lenni, nem?

Anya megy előre, én pedig követem.

Visszatartom a lélegzetem. Az ajtó mögött minden ragyog. Rettenetesen ragyog: olyan fehér minden, mint a fogkrémreklámokban. Mintha egy másik dimenzióba léptem volna. Az idő megáll, és aztán...

Aztán újraindul. Egy irodában vagyunk. Lehetne fogorvosi vagy állatorvosi rendelő is, ha őszinte akarok lenni. Az ajtóval szemben ott áll egy kis recepciópult. A recepciós tutira egy visszavonult modell – körülbelül nyolcvanhét százalék magas arccsont. A modellügynökségeknek biztos nem szokása bányarémekeket ültetni a kuszöbre.

– Jó napot – szólal meg a nő kedvesen mosolyogva.

– Jó napot – köszön anya, én pedig örülök, hogy nem kell megszólalnom. Menten összefosom magam. Anya a legelőkelőbb, királynői angol nyelven beszél: általában telefonon és a szülői értekezleteken szokta használni ezt a hangját. – Időpontra jöttünk. Jana Novak.

Látom a recepciós arcán, hogy tudja, miről van szó.

– Á, igen. Tomhoz, ugye? Rögtön utánanézek, szabad-e. Azt hiszem, épp megbeszélésen van. Egy pillanat. – Felveszi a telefonkagylót, és tárcsáz.

Várnak rám. Hát nem csak egy hülye poénról van szó. Nem álmodtam a vidámparkos találkozást, miközben leittam a mellemet meggyes jégkásával.

– Egy perc, és lejön. Addig üljenek le.

Nagyon előkelő minden. Ahogy leülünk a mentazöld minikanapéra, bekukkantok a recepció mögötti, zsúfolt irodába. Két hatalmas, fehér íróasztal van odabenn, olyanok, mint két sziget, és mindkettőnél szorgosan dolgoznak az emberek: telefonok csörögnek, még egy és még egy, a stábtagnak pedig franciául és angolul beszélnek. Előttünk egy kis dohányzóasztalon *Vogue*, *Elle*, *Tatler* és *Harpers* magazinok. A falon egy lapos képernyős tévén a Prestige modelljeinek legfrissebb megbízásait láthatjuk. Nem ismerem fel mindegyiküket, de néha azt mondom magamban: *jé, ez ő*. A legtöbben ugyanúgy néznek ki: aranszőke haj, aranybarna bőr, aranybarna lábak, aranybarna arany. Cseppet sem hasonlítanak rám.

A semmiből ekkor egy random emlék bukkan fel bennem. Hatéves vagyok, általános iskola első osztály, és mindenkinek eljöttek a szülei, hogy megnézzék a gyerekek előadását. Miss Skipsey, a tanító nénink betanította nekünk az *English Country Garden* című dalt, és mindannyian virágnak, pillangónak vagy sünnnek öltöztünk be. Kivéve én. Komolyan. Miközben Laurel nárcisz volt, Sabah pedig lepke, én fűnek öltöttem. Zöld harisnyát viseltem, meg apa egyik régi, sárbarna melegítőfelsőjét, az arcomat pedig mohazöldre festették. Igen, én voltam a kibaszott fű.

Clara Keys – aki egyébként az e havi ausztrál *Vogue* címlapján szerepel – bukkan fel a tévén. Olyan, mint egy fekete Bar-

bie baba: elképesztő Disney-szemek, telt ajkak és a védjegye: makulátlan, sima bőr. Oké, az arcán (és a lábán) túl a tündérmesébe illő sztorija is nagyon ismert: a tragikus sorsú kislány egyik nevelőszülőtől került a másikkhoz, míg végül egy scouter fel nem fedezte őt a Clapham Junction McDonald'sában, miközben a kis Clara szép csöndesen nyalogatta a McFlurryjét, ahogy én is tettem már életem során nagyjából egymillió alkalommal. Pár hét múlva már a Londoni Divathét kifutóján vonult, ahol mindenki arról beszélt, hogy ő az új Naomi. De ha nem nézzük a bőrszínét, akkor nem is annyira Naomi. Inkább Hamupipőke.

A dohányzóasztal túloldalán egy lány ül, karosszékekben. Na, ő tényleg úgy néz ki, mint a modellek. Pálcikavékony karja közt egy Prestige-portfóliót ringat, hosszú, homokszőke haja mögül hatalmas, mosómaciszemmel néz körbe. Magas, de valahogy mégis olyan kicsinek tűnik, mint egy madárka, aki épp most pottyant le egy rém magas fa fészkeből. Annyi idősen lehet, mint én, de ránézésre egy hónapja nem alszik.

Ha ilyen lányokat keresnek, nekem reszeltek.

– Jana! Szia! – Tom robban ki az iroda ajtaján, elegáns és trendi, széttárt karral jön felém. Felállok, hogy üdvözljem, ő pedig megölel. Ööö, na ne. Szeretem, ha tiszteletben tartják a személyes teremet. Nem vagyok egy ölelkező típus. – Hogy vagy? Köszönöm, hogy bejöttél.

– Szívesen – motyogom. Furcsa egy olyan felnőttel beszélnem, aki nem a tanárom. Bár a tanárokkal beszélni is furcsa. Ha lehet, kerülöm az ilyesmit. – Ő az anyukám.

– Üdvözlöm, Mrs. Novak. Örülök, hogy személyesen is találkozunk. Jöjjenek velem! Mindenki alig várja, hogy lássa önöket.

Szeretném megkérdezni, mégis hány emberről van szó, de azt hiszem, hülyének nézne. Azt reméltem, csak ő vár. Lehet,

hogy egy rakás idegen előtt kell majd bikiniben grasszálnom? Baromira nem akarom. Sem most, sem később.

– Erre. Az egyik tárgyalóban vagyunk, az emeleten. – Követem Tomot. Az irodában ülők fel sem néznek, dolgoznak tovább. Egy szőke-kék hajú nő franciául kiabál a telefonba, ha jól számolom, másodpercenként egymillió szót. Valaki Franciaországban nagyon elcseszhetett valamit.

A következő irodában egy fiatal nő egy nevetségesen gyönyörű, kócos, vörös sráccal üvölt.

– Még szép, hogy ordítok, Seamus! – kiabálja, a haját tépve. – Próbálok pénzt keresni neked. A legkevesebb az, hogy MEGJELENSZ!

Seamus, ahogy látom, túlságosan be van szívva ahhoz, hogy érdekelje a dolog. Ránézésre remekül elvan a maga kis világában.

Tom egy szűk folyosón vezet keresztül minket az első emeletre, ahol egy másik irodahelyiség van, kis szobákkal a végében. Az egyik kiköpött úgy néz ki, mint a tárgyaló a *The Apprentice* valóságshow-ban, de elmegyünk mellette egy kevésbé rémisztő tárgyalóba, ahol karosszékek vesznek körül egy másik dohányzóasztalt. Ó, és van rajta egy tál dekoratív zöld alma is, amit, gondolom, soha senki nem fog megenni.

– Üljenek le!

A kanapén már ül két nő. Az egyik egy nagyon menő külsejű, ázsiai nő rövid pixie séróval, a másik pedig egy újabb nyugdíjazott modell típus. A dekoltázsa akkora, hogy az embernek kiesik tőle a szeme.

– Szeva! – mondja Pixie Séró, és feláll, hogy üdvözljön bennünket. – Ro vagyok, az Új Arcok ügyvezetője. Örülök, hogy találkoztunk, Jana.

– Helló.

– Helló, Jana. Cheska DeBrett vagyok, a Női részleg igazgatója. – Őszintén szólva, annyira klasszszul néz ki, hogy simán lehetne igazgató a világ összes nője felett. Mint egy istennő: olyan magas, mint én, ragyogó fürtjei aranszőkék. – Üljenek le! Hozhatok önöknek teát vagy kávét?

Én megrázom a fejem, de anya kér egy teát. Tom elküldi az egyik gyakornokot, hogy hozzon egyet, mielőtt csatlakozik hozzánk.

– Hogy érzed magad? – dorombolja Cheska nagyon szexi, rekedt hangon. Száz százalékban London előkelő, elegáns negyedéből, Chelsea-ből való. Nagy összegben fogadni mernék erre.

Koncentrálok, hogy a tenyerem a térdemen tartsam. Úgy teszem keresztbe a lábam, mint egy finom hölgy.

– Ideges vagyok. Bocsánat – felelem tompa hangon.

– Ne idegeskedj! – mondja Ro. – Semmi okod arra, hogy idegeskedj, nyuszi. Csak azért vagy itt, hogy megnézzünk élőben is. Már láttuk a fotókat, amiket e-mailen küldtél, szóval nem vagy próbaidős, ígérem! – Most veszem észre, hogy a portrék, amiket küldtem – egy portré szemből, egy másik profilból – a dohányzóasztalon hevernek.

A gyakornok visszatér egy tálcával, amin egy kancsó vizet egyensúlyoz, meg anya teáját.

– Tom azóta rólad áradozik, hogy látott téged a Thorpe Parkban – mondja Cheska.

– Nem is igaz! Ne haragudj, Jana, egyszerűen nem tudom elhinni, hogy eddig egy scouter sem figyelt fel rád. Te vagy az évtized felfedezése!

Érzem, hogy lángol az arcom.

– Tom! Ne rémiszd már el szegény lányt – mondja Cheska, és önt nekem egy pohár vizet.

– Jana, szívem – fordul hozzám Ro. – Nagyon különleges vagy. Tudsz róla?

Most komolyan, mi a szart akartok ezzel mondani?

– Ööö. Oké. Kösi.

Cheska elmosolyodik.

– Hadd találjam ki. Az iskolában kinevetnek a külsőd miatt... jól mondom?

Kínos. Kerülöm anya tekintetét.

– Néha. Zsiráfnek hívnak, meg ilyenek. És még necclabdában sem vagyok jó.

Mindenki felnevet.

– Látod azt a falat? – Cheska a szemben lévő falra mutat, ahol egy vitrin mögött fényes kis arcképes kártyák sorakoznak több sorban. – Azokat a lányokat is Nyurgának, Nyakiglábnak és Botsáskának csúfolták... és szinte mindegyiküknek Zsiráf volt a beceneve. Most pedig több ezer fontot keresnek vele.

– Jana, nagyon különleges a külsőd. – Ro kihörpinti a maradék lattéját, a jégkockák összekoccannak közben. – Engedd meg, hogy teljesen őszinte legyek: az arcod talán nem illene túlságosan szépségkampányokhoz, de a magazinok fotósorozataihoz és a kifutóra, ÚRISTEN, a határ szó szerint a csillagos ég.

Nyilván nem szó szerint érti, hanem átvitt értelemben, de mindegy.

– Tényleg?

Mindhárman egyszerre kántálják, hogy IGEN. Valaki kopog. Majd az ajtó KIVÁGÓDIK, és egy bodros, festett vörös felhő úszik be a szobába. Tom, Cheska és Ro azonnal kihúzzák magukat a székben.

– Helló, helló, helló! Velem ne is foglalkozzatok!

Idősebb a többieknél. Talán a negyvenes éveinek végén járhat. A ruhája egyszerre röhejes és közben csodás: egy hajszálcsí-

kos ruhát visel Gucci papucscipővel (a márkajelzés elég feltűnő rajta) és annyi ékszerrel, amennyit még sosem láttam egy emberen egyszerre. – Csak muszáj volt bekukkantanom, hogy lássam Tom új szívyszerelmét.

– Jana – szólal meg Tom. – Bemutatom Maggie Rosenthalt, a Prestige vezérigazgatóját.

Épp időben nyomok el egy döbrent hűhát. A nő befestette a haját azóta, hogy legutóbb láttam a tévében. A híradóban nagyon gyakran beszél a divatiparról. Maggie Rosenthal volt az, aki beugrott a Mekibe, mikor Clara Keys épp a McFlurryjét eszegette az ablakban.

– Szia, kis szívem. Ő a mamád? – Anya felé nyújtja a kezét.

– Rita vagyok. Rita Novak.

– Örülök a találkozásnak. Na, jól van, Jana. Akkor lássunk téged! – Hatalmas csattanással visszatérek a valóságba. Most mi van? – Állj fel! Na, hamar!

Engedelmesen felpattanok.

– Húzd ki magad, szívem! Jó kislány. A magasság tökéletes. 180 centi?

– Azt hiszem.

Tesz egy kört körülöttem, és úgy vizsgál, mint egy reptéri biztonsági őr.

– Fantasztikus. Van hajpántod, kicsim?

– Ööö... nincs. Bocsánat.

– Ó, tessék, itt van egy. – Cheska átnyújt nekem egy elasztikus nyakkendőt.

– Hátra tudnád fogni vele a hajad, drágám?

– Persze. – Kisimítom a hajam az arcomból, és kontyba hajtom a tarkóm fölött.

– Már megbocsáss, de a csontszerkezeted kibaszottul karakteres. Úgy beszélek, mint egy matróz, bocsásson meg, anyuka.

– Színpadiasan anyura kacsint. – Ro. Mit gondolsz? Egy hajvágás?

Ro bölcsen bólint, mint akinek végig ez a terv járt a fejében.

– Pont erre gondoltam én is.

– Hányas a lábad, bébi?

– Harminckilences.

– Hogy hívják a gyakornokot?

– Nevada – feleli Tom.

– Nevada! – ordít ki Maggie az ajtón. – Túsarkút, kilenceset, légy szíves! – Gyengéden megérinti a vállam, és oldalra fordítja az arcom. – Ne sértődj meg, hogy ezt mondom, szívem, de elég maszkulin vagy. A szemöldök, a profil: kibaszottul imádom. Nagyon androgün vagy. Az androgün külső iszonyú divatos most.

Sokan mondták már, hogy úgy nézek ki, mint egy férfi, de ez az első alkalom, hogy dicséretnek szánják. Nevada egy rémisztő lakkbőr magas sarkúval siet vissza, aminek vörös a talpa. Tudom, most mi jön.

– Abban kell sétálnom?

– Attól tartok, igen.

– Én... ööö, nem tudok magas sarkúban járni. – Nem akarok most belemenni abba, mi történt a szalagavatón, de a sztori főszerepeit én meg egy pár magas sarkú alakítottuk, és valaki rázuhant egy kerekesszékes diákra.

– Most még nem. Kapd fel, bébi és mutass nekünk egy vonulást! – Maggie megszorítja a karom.

Ismét kimelegedik az arcom, ahogy zavartan leülök és megszabadulok a Converse-emtől. Szívecskék vannak a zoknimon. Hogy lehettem ilyen hülye! A bokám körül halvány rózsaszín madzag. A cipő talpán azt látom: „Louboutin”. Komo-

lyan Louboutin cipőket tartanak az irodában? Nagyon laza. Sabah és Laurel zokognak, ha ezt elmesélem nekik.

Felveszem a cipőt, és nagy levegőt veszek.

– Mindent bele – bátorít Cheska. – Én sem hordtam magas sarkút, mielőtt modellkedtem volna. Miért is tennénk, mikor ilyen magasak vagyunk, nem igaz? A jó hír az, hogy meg tudjuk neked tanítani, hogyan járj benne; azt viszont senkinek nem tudjuk megtanítani, hogy legyen magas és csodálatos.

– Tegyel egy pár lépést, és fordulj meg! – instruál Tom. – De nem kell modellesen csinálnod. Csak lazán: egyszerűen sétálj.

Még egy nagy levegőt veszek, feltolom magam a karosszékből, és kiegyenesedem. A lábujjaim azonnal felkiáltanak: *Hé, miért szorítasz bennünket bele ebbe a háromszögbe? A lábad nem háromszög alakú.* Láttam már divatbemutatókat tévében, meg minden. Néztem a *Topmodell* leszek műsort. Tudom, hogy a modellek nem úgy mennek, ahogy a normális emberek. Amikor Clara Keys a Victoria's Secret kifutóján vonult, konkrétan keresztben lépkedett. Próbáljam meg én is? Vagy csak figyeljek arra, hogy ne törjem ki a lábam?

Megfordulok, és elindulok az ajtó felé. A bokám mintha remegne. Az egyik cipő nagy rám, és attól félek, le fog esni a lábamról. Hirtelen ismét négyéves leszek a Peppa malacos pizsimben meg anya hatalmas magas sarkújában. Tele szájjal nevetek – a fotó még mindig kinn van a kandallópárkányon.

– Nézz fel, ne a lábad bámuld! – szól rám Maggie, mikor az ajtóhoz érek.

Megfordulok, és elindulok feléjük. A bal bokám kibillen, és elveszítem az egyensúlyom.

– Ne szorítsd ökölbe a kezed, szívem! Úgy nézel ki, mint aki bunyózni készül. – Észre sem vettem, hogy ökölbe szorult

a kezem. – Lengesd a karod nyugodtan! Lazítsd el az arcizmaidat!

Teszek egy lépést, és próbálok ellazulni. Még a tempóm is jobb lesz.

– Rendszerben van, szívem, jó lesz ez – mondja Maggie. – Jézus szereti, ha próbálkozunk.

– Annyira rossz volt?

Tom elmosolyodik.

– Jó volt. Láttunk már sokkal, sokkal rosszabbat is.

– Abszolút – ért egyet Ro. – Ez százszázalékosan korrigálható.

Végre anya is megszólal.

– Ez azt jelenti, hogy szeretnék... alkalmazni Janát?

Tom, Ro és Cheska Maggie-re néznek, aki drámai pózba merevedik.

– Mrs. Novak. Nem mondok ilyet gyakran, úgyhogy engedje meg, hogy kiélvezzem. Nem engedem ki a lányát ebből az irodából addig, míg le nem szerződött velünk. Ha kell, barikádokat rakatok az ajtó elé. – Maggie elmosolyodik, a szeme felcsillan. A dohányzóasztal fölé hajol, és megfogja a két kezem. – Jana, szívem, kibaszottul megtisztelve éreznék magunkat, ha csatlakoznál a Prestige Modellügynökséghez. Mit mondasz?